

Omid Scobie en Carolyn Durand

MEGHAN & HARRY

Vertaling: Sander Buesink, Marian van der Ster
en Joost Zwart

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Omid Scobie en Carolyn Durand
Oorspronkelijke titel: *Finding Freedom*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Sander Buesink, Marian van der Ster en Joost Zwart
Omslagontwerp: Ploy Siripant
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Max Mumby / Indigo / Getty Images (voorplat); Yui Mok / Getty Images, Chris Jackson / Getty Images en Gareth Cattermole / Getty Images (achterplat)
Foto p.2: WPA / Getty Images
Boekverzorging: Asterisk*, Amsterdam
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0688 8
ISBN 978 94 027 6112 2 (e-book)
NUR 698
Eerste druk augustus 2020
Tweede druk augustus 2020

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

INHOUD

PROLOOG	9
INLEIDING	15
1 <i>Londen</i>	21
2 <i>When Harry met Meghan</i>	31
3 <i>Nader tot elkaar</i>	51
4 <i>De wereld krijgt er lucht van</i>	67
5 <i>Een prins staat pal</i>	89
6 <i>Cultuurschok</i>	107
7 <i>Tropische stormen</i>	117
8 <i>Afkeurende stemmen</i>	127
9 <i>Boem!</i>	143
10 <i>Vaarwel Toronto</i>	155
11 <i>De Fab Four</i>	167
12 <i>Het probleem Samantha</i>	183

13	<i>Het geval Thomas Markle</i>	205
14	<i>Stand by Me</i>	213
15	<i>De Sussexes</i>	225
16	<i>Geheimen</i>	237
17	<i>Duchess Different</i>	253
18	<i>Verdeelde broers</i>	269
19	<i>Een nestje in Windsor</i>	281
20	<i>Archie</i>	293
21	<i>@SussexRoyal</i>	301
22	<i>Half erin, half eruit</i>	315
23	<i>De familiebijeenkomst</i>	333
24	<i>De weg naar vrijheid</i>	345
	AANTEKENING VAN DE AUTEURS	361
	DANKBETUIGINGEN	363

1

Londen

In juni 2016 landde Meghan in Londen en nog dezelfde ochtend ging ze als eerste naar Selfridges. De jonge Amerikaanse actrice was op een missie: schoenen kopen.

In het warenhuis in Oxford Street struinde ze over de 3500 vierkante meter grote schoenenafdeling – de grootste ter wereld – op zoek naar haar favoriete ontwerpers, waaronder Stella McCartney, Chloé en Marc Jacobs, in de hoop een paar te vinden dat de obscene prijskaartjes waard was. Al was de serie *Suits* waarin ze speelde een hit en inmiddels bezig aan het zesde seizoen, toch was Meghan nog altijd een voorzichtige shopper. Ze had een deel van haar jeugd doorgebracht in een krap appartement in een omgebouwde garage in hartje Los Angeles en ze was het enige kind van gescheiden ouders die met geldproblemen worstelden, en daarom wilde ze geen geld verspillen aan trends die snel weer uit de mode zouden raken. Als ze ergens in investeerde, moest het van haar langer meegaan, zoals haar schoenen van Sergio Rossi. Als kind was Meghan zorgelijk geweest en nog altijd had ze soms het idee dat als haar iets goeds overkwam, het zomaar weer kon verdwijnen.

Als Meghan die ochtend laat in juni stond te aarzelen tussen al die peperdure naaldhakken, was dat goed te begrijpen.

Ze was net terug van een luxueus meidenweekendje op het Griekse eiland Hydra – ze had het tripje georganiseerd ter viering van de aanstaande bruiloft van Lindsay Roth, een van haar beste vriendinnen van de universiteit. Als bruidsmisje nam Meghan haar taak serieus en ze had een programma opgesteld met wandelingen, zwempartijen, siësta's en genieten van de lokale keuken van het eiland, dat op twee uur varen van Athene lag en waar fietsen en ezels de enige vervoermiddelen waren.

Het weekend was heel anders dan het gebruikelijke vrijgezellenfeest in Las Vegasstijl met limousines en dronken worden in clubs, met op het hoofd wat Meghan 'hoofdtoeien van het fallische soort' noemde. Het groepje vrouwen gaf de voorkeur aan hoogstaander vermaak met de mediterrane zon en zee, verse Griekse salades en vis, veel wijn, en elkaars gezelschap.

Het hele weekend was echt Meghan: eenvoudig en toch gul, fijn op een rustige en intieme manier – en alles was zorgvuldig gepland. Meghan had altijd een plan, al sinds ze was gaan studeren en colleges met baantjes moest combineren, waarna de jaren van audities voor kleine rolletjes volgden, ze vervolgens uitgroeide tot een succesvolle tv-ster, die meteen de grenzen van haar carrière verlegde door een populaire lifestylewebsite op te zetten. Ze werkte niet alleen hard aan het maken van de plannen, maar ook aan het verwezenlijken ervan.

Haar trip naar Londen was daar geen uitzondering op. Schoenen waren pas het begin van de route die ze voordat ze in Londen aankwam had uitgestippeld. Meghan had een lijst met restaurants waar ze wilde eten, bars die ze wilde bezoeken en mensen die ze wilde ontmoeten.

Het was een opwindende tijd voor de vierendertigjarige. Haar succes in de competitieve wereld van de showbusiness, waardoor er deuren opengingen voor nieuwe mogelijkheden, was het resultaat van vertrouwen, volharding en de bereidheid om harder te werken dan haar leeftijdgenoten. Het waren eigenschappen die ze als klein meisje al had getoond.

Meghans zelfverzekerdheid was deels te danken aan de toewijding van haar ouders. Haar moeder Doria Ragland en haar vader Thomas – die elkaar hadden leren kennen op de set van *General Hospital*, waar hij verantwoordelijk was voor de belichting en zij een tijdelijk baantje had bij de make-upafdeling – gingen na twee jaar huwelijk uit elkaar. Maar ze bleven verbonden in dat ene kind dat ze hadden – ze waren co-ouders voor Meghan zonder veel ruzie te maken, ze deelden het ouderlijk gezag en vierden feestdagen samen.

Maar de toewijding van Thomas en Doria bleek waarschijnlijk nog het duidelijkst uit de manier waarop ze zich inspanden voor Meghans opleiding. Geen van beiden had een universiteit bezocht, al hoorde Doria op de Fairfax High School in Los Angeles tot een groepje begaafde leerlingen. Na haar eindexamen ging ze helpen in de antiekwinkel van haar vader, Alvin Ragland, en werkte ze als reisagente. Dat was het begin van wat een lange reeks baantjes zou worden. Haar familie had het niet breed, waardoor Doria pas veel later in haar leven een vervolgopleiding deed. Ze wist dus uit eigen ervaring dat je het financieel niet makkelijk kon hebben zonder goede opleiding en wees Meghan daarom altijd nadrukkelijk op het belang van studeren.

Voor de opleiding van Meghan wilden zowel Thomas als Doria alleen het beste van het beste – te beginnen met Little Red Schoolhouse, een kleine, prestigieuze privébasisschool waar de Hollywoodelite sinds de jaren veertig van de vorige eeuw zijn kinderen heen stuurde (onder wie Johnny Depp en Scarlett Johansson). Vervolgens ging Meghan naar Immaculate Heart, een katholieke middelbare meisjesschool in Los Feliz.

Meghan beseftte heel goed hoeveel haar ouders opofferden om haar naar dergelijke scholen te laten gaan en voelde daarom grote verantwoordelijkheid bij het privilege. ‘Mijn ouders hadden weinig en maakten de keuze om veel te geven... kleine dingen die veel zeiden – een knuffel, een glimlach of een schouderklopje om wie het nodig had te laten zien dat het goed zou

komen,' schreef ze in 2016 op haar lifestyleblog *The Tig*. 'Dat zag ik toen ik opgroeide en dus groeide ik op om zo te zijn.'

Meghan was gedreven. Ze stak altijd als eerste haar vinger op als de leraar een vraag stelde of om een vrijwilliger vroeg, ze haalde schitterende cijfers en was er altijd bij. Haar gevoel voor verantwoordelijkheid strekte zich tot buiten school uit. Toen ze als jong meisje oog in oog stond met een dakloze man op straat, smeekte ze haar moeder: 'Kunnen we hem helpen?' Het komt natuurlijk vaker voor dat kinderen willen helpen als ze mensen in nood zien, maar het verschil met Meghan was dat ze het niet vergat als ze eenmaal waren doorgelopen. De rest van de dag, en nog lang daarna, bleef ze met die ene vraag zitten: 'Wat kan ik doen?'

Op haar tiende ging Meghan voor het eerst naar het buitenland, naar Jamaica met haar moeder, die haar niet naar de resorts meenam waar de meeste toeristen verbleven, maar naar de sloppenwijken om haar te leren hoe de mensen die minder geluk hadden leefden. Op haar dertiende meldde Meghan zich als vrijwilliger aan bij een gaarkeuken in de wijk Skid Row in LA. 'De eerste dag was ik heel bang,' zei Meghan. 'Ik was jong en het ging er ruw aan toe, en al was ik er met een grote groep vrijwilligers, toch voelde ik me overweldigd.'

Worstelend met de vraag of ze door moest gaan met de gaarkeuken wendde ze zich tot haar godsdienstlerares aan Immaculate Heart, Maria Pollia. Maria had als katholieke vrijwilligster veel ervaring met werken met mensen aan de onderkant van de samenleving – en ze wilde de jonge, ernstige leerlinge inspireren om hetzelfde te doen.

'In het leven gaat het erom de behoeften van anderen boven je eigen angsten te stellen,' vertelde Maria tegen Meghan. De jonge scholiere ging terug naar de gaarkeuken.

'Dat is me altijd bijgebleven,' zei Meghan.

Door Meghans bereidheid om anderen te helpen en haar drive om uit te blinken kreeg ze bij haar klasgenoten op school vaak de naam een 'streber'

te zijn, want die konden niet geloven dat iemand zo 'perfect' was. Maar Meghan zag zichzelf nooit als perfect. Integendeel, ze had vaak het gevoel dat ze zich nog meer moest bewijzen. Omdat ze biraciaal was en niet altijd wist waar ze bij hoorde, wilde een deel van haar dat mensen zagen hoe goed ze was in wat ze ook deed. Ze vond het idee om als een underdog gezien te worden maar niets.

Op de middelbare school zette Meghan zich onverminderd in. Ze meldde zich bij alle clubs aan, van de jaarboekcommissie tot de toneelgroep Genesian Players. Ze werd gekozen tot *homecoming queen*. Ze was een geboren performer en iemand die graag lof wilde. Meghan begon haar draai te vinden.

Gigi Perreau, die Meghan enkele jaren acteerles gaf, zei: 'Ze werkte ongelofelijk hard. Ik was onder de indruk van het sterke arbeidsethos dat ze op een zo jonge leeftijd al bezat.' Meghan wierp zich met ziel en zaligheid op de kleinste rolletjes, bijvoorbeeld toen ze een secretaresse speelde in een opvoering van *Annie*.

Thomas hielp vaak met de decorontwerpen voor Meghans schooltoneel en 'kwam zo vaak mogelijk naar de opvoeringen', zei Perreau. 'Je zag altijd zijn gezicht in het publiek, stralend van trots om zijn kleine meid.'

Hij speelde ook een belangrijke rol in de ontwikkeling van Meghan tot feministe en, zoals ze het zelf noemde, een 'pleitbezorger voor vrouwen'. Toen ze elf jaar was, keek ze met haar klas naar een tv-programma, dat onderbroken werd door een reclame voor een afwasmiddel met de slogan: 'Vrouwen in heel Amerika vechten tegen vette potten en pannen.' Een jongetje schreeuwde: 'Ja, daar horen vrouwen thuis, in de keuken!'

Thomas moedigde Meghan, die van slag was door het incident, aan om protestbrieven over de reclame te schrijven. Ze stuurde brieven naar 'de machtigste mensen die ik kon bedenken', onder anderen first lady Hillary Clinton, Nickelodeons nieuwspresentatrice Linda Ellerbee en de afwasmiddelfabrikant – en ze stuurden allemaal een antwoord. Ze kreeg een

brief van het Witte Huis; Nickelodeon zond een interview met Meghan uit; en de afwasmiddelfabrikant veranderde de slogan van de reclame in ‘Mensen in heel Amerika vechten tegen vette potten en pannen!’

Meghans belangstelling voor acteren groeide op de middelbare school uit tot een carrièredoel, maar haar moeder – die altijd hamerde op het belang van een goede opleiding – adviseerde haar eerst te gaan studeren. Ze wilde dat haar dochter een carrièremogelijkheid had voor het geval het met acteren niet zou lukken. Voor Meghan was dat geen probleem, ze koos ervoor om niet naar professionele audities te gaan tot ze klaar was met de middelbare school en toegelaten was tot de Northwestern University.

Nog voor ze naar deze privé-universiteit in een buitenwijk van Chicago ging, een van de beste van het land, kreeg ze een eerste rolletje in een videoclip van Tori Amos voor het liedje *1000 Oceans*. Wie met zijn ogen knipperde had Meghans optreden zomaar kunnen missen: ze speelde een voorbijganger die een glazen doos bekijkt waarin de zangeres zit. Ze verdiende er zeshonderd dollar mee. Enkele weken later deed ze auditie voor een videoclip van Shakira. (Ze kreeg de rol niet – ze kreeg geen enkele rol meer tot ze in haar laatste jaar op de universiteit in *General Hospital* speelde.)

Op Northwestern University was Meghan weer omringd door studenten afkomstig uit welgestelde families. Als werkstudente moest ze een balans zien te vinden tussen een druk studierooster en de deeltijdbaantjes die ze nodig had om het collegegeld en haar kamer te betalen. Daarnaast was ze nog babysitter om extra kosten te dekken, deed ze mee met het studenten-theater én deed ze vrijwilligerswerk.

‘Ik snap niet hoe je dat allemaal in een dag kunt persen,’ zei een goede vriendin die met Meghan meeliep om haar laatste studieopdrachten bij de universiteitsbalie te halen. Ze was vol bewondering voor het vermogen van haar vriendin om studiediscipline te combineren met alle andere dingen die ze deed.

‘Waar haal je de tijd vandaan om dat allemaal te doen?’ vroeg ze.

Door niet te feesten zoals de meeste andere studenten deden. Haar vrienden kwamen Meg, zoals ze haar noemden, doordeweeks nooit tegen in de kroeg. Op vrijdagavond, als de andere meiden van haar studentenhuis naar feestjes gingen, was Meg op weg naar het huis van een van haar docenten om te babysitten. Ze werd toegelaten tot Kappa Kappa Gamma en woonde in het studentenhuis daarvan, waar ze enkele van haar beste vriendinnen maakte, waaronder Genevieve Hillis en Lindsay. Meghans leven in Kappa Kappa Gamma leek eerder op dat van het personage Elle Woods in *Legally Blonde* dan op de ongenin van de film *Animal House*. Ze werd voorzitter van de ballotagecommissie van Kappa Kappa Gamma en moest in die hoedanigheid nieuwe studentes binnenhalen en zich welkom laten voelen. Ze zamelde ook geld in voor goede doelen met evenementen, waaronder een dansmarathon waar ze met haar studentenhuis aan meedeed. De vrouwen dansten dertig uur ten bate van Team Joseph, een non-profitorganisatie die zich inspande voor een middel tegen Duchenne spierdystrofie. ‘Het werd wel erg vermoeiend,’ gaf Meghan toe.

In haar eerste jaar verzamelde ze voldoende studiepunten en met hulp van haar vaders oudste broer Mick wist ze een stageplek te krijgen op de Amerikaanse ambassade in Buenos Aires. Niemand in de familie wist wat oom Mick precies deed en of zijn communicatiebaan in Buenos Aires niet eigenlijk een dekmantel van de CIA was. Hoe dan ook, door zijn contacten kon de twintigjarige Meghan haar horizon tot buiten het toneel verbreden.

‘Ik was altijd de toneelnerd van Northwestern University. Ik wist dat ik wilde acteren, maar ik haatte het idee om een cliché te zijn – het meisje uit LA dat besloot actrice te worden,’ vertelde Meghan tegen *Marie Claire*. ‘Ik wilde meer dan dat en ik had altijd al belangstelling voor politiek, en uiteindelijk ging ik naast mijn hoofdvak theater ook nog een hoofdvak internationale betrekkingen doen.’

Meghan deed de Foreign Service Officer Test, een examen dat nodig was om bij het ministerie van Buitenlandse Zaken in diplomatieke dienst te kunnen komen. Toen ze het zware examen niet haalde, was ze buitengewoon teleurgesteld. Ze was het niet gewend om te falen. Het was een zware slag voor haar zelfvertrouwen, dat ze altijd zorgvuldig beschermd had.

En daarom keerde Meg in 2003, na afgestudeerd te zijn aan Northwestern University, naar Los Angeles terug. Ze was een beginnende actrice die zich tussen audities door in leven hield met allerlei baantjes, waaronder een blauwe maandag als kalligraaf. In 2004 werd ze aangenomen bij Paper Source, een chique kantoorboekhandel in Beverly Hills, waar ze een twee uur durende cursus schoonschrijven kreeg, naast lessen in inpakken en boekbinden. Toen ze daar werkte deed ze de uitnodigingen voor het huwelijk in 2005 van de actrice Paula Patton met de singer-songwriter Robin Thicke.

De eerste paar jaar van 'hosselen' voor audities, zoals ze het later omschreef, werd gekenmerkt door lange periodes zonder werk. En als ze een rol kreeg – bijvoorbeeld als 'hete meid' in de romantische komedie *A Lot Like Love* uit 2005 met Ashton Kutcher in de hoofdrol – ging het bepaald niet om Oscarwaardige rollen.

In 2006 was ze koffermodel in het programma *Deal or No Deal*, wat inhield dat ze een van de 26 vrouwen in identieke outfit was die een koffertje vasthielden met daarin een bedrag tussen de één cent en één miljoen dollar. De show van NBC betekende niet alleen een vast inkomen, maar deed het ook erg goed. Het programma begon in december 2005 en in het eerste seizoen keken er maar liefst tussen de tien en zestien miljoen mensen per aflevering. De kijkcijfers daalden de volgende seizoenen weliswaar aanzienlijk, maar de naam bleef uitstraling houden met talloze spin-off-producten als video- en bordspellen.

'Hallo dames!' zei presentator Howie Mandel tegen de perfecte rijen koffermodellen op de set.

‘Hi, Howie,’ antwoordden ze in unisono.

Zo begon elk van de 34 afleveringen in 2006 en 2007 waarin Meghan optrad. Als koffiermodel 24 opende ze, net als de andere modellen, haar koffertje als een kandidaat haar nummer noemde in de hoop een miljoen dollar te winnen.

Meghan en de andere vrouwen deden tot zeven afleveringen op een dag. Zo veel shows in een strak schema opnemen betekende lange dagen. Na afloop gingen de andere modellen graag samen stappen, soms namen ze niet eens de moeite om zich af te schminken voor ze op het happy hour doken. Zo niet Meghan. Ze ging vriendschappelijk om met de meiden, maar ze ging niet met ze mee uit. ‘Ze was populair bij de andere meisjes,’ zei Leyla Milani, een van de koffiermodellen. ‘Maar zodra we klaar waren, was ze weg om iets anders te gaan doen.’ Net als op de universiteit was Meghan aan het werk terwijl de anderen stoom afbliezen. Ze was zelfs druk bezig tijdens de pauzes op de set van *Deal or No Deal*. ‘Terwijl de andere meiden aan het roddelen en kletsen waren,’ zei Leyla, ‘zat ze in haar eentje en las scripts en bereidde zich voor op audities.’

Na twee seizoenen van de show te hebben gedaan was Meghan klaar om haar zilveren koffertje achter zich te laten. In de drie jaar die volgden bleef ze audities doen, ze deed een reclame voor Tostitos en kreeg kleine rolletjes in films en tv-series, waaronder *Horrible Bosses*, *CSI:NY*, *Knight Rider*, *Without a Trace* en *Till Death*. In een twee afleveringen durende episode in 2008 van de spin-off *90210* op de zender CW speelde ze Wendy, die voor ophef zorgt door betrapt te worden tijdens het oraal bevredigen van de playboy en student Ethan Ward op de parkeerplaats van een school. Meghan had aarzelingen over de scène, maar een beginnende actrice kan niet kieskeurig zijn.

Ze bleef doorzetten, ook toen ze dacht de auditie te hebben verknald voor de vaste rol van de bloedmooie en zelfverzekerde juridisch medewerker Rachel Zane in *Suits*, een nieuwe serie van de zender USA Network.

Meghan huilde niet en ging niet naar huis om een bak ijs naar binnen te werken. In plaats daarvan belde ze haar agent.

‘Ik geloof niet dat ik het er goed vanaf heb gebracht,’ vertelde ze hem. ‘Ik moet er nog een keer heen.’

‘Je kunt er niets meer aan doen,’ zei hij. ‘Richt je maar op de volgende auditie.’